

tagelse fuldstændig Ret over Landets Skove. Da Brændselsloven blev behandlet i 1917, stillede Venstre sig paa det diametralt modsatte Standpunkt. Man krævede Rigsdagens Indseende med Forvaltningen af Brændselsloven, og skønt der den Gang var et Brændselsnævn, hvor det folkelige Element var repræsenteret, gav vi Venstre Ret i, at der kunde være Grund til ogsaa at lade Rigsdagen vælge Medlemmer til Brændselsnævnet. Den Pligthugst, der finder Sted, svarer paa det nøjeste til den Pligthugst, der blev bestemt i 1917, 1918 og 1919. Omfanget af den er noget forskelligt, fordi man ikke kan hugge saa meget i Skovene som tidligere, men Karakteren er ganske den samme, og man er nødt til at have det samme Administrationsapparat ude omkring i Amterne, have de samme forstkyndige Tillidsmænd til at paase, at Skovene ikke lider for meget ved Hugsten, at der hugges, som der skal, og at Fordelingen af Brændselet sker paa retfærdig Maade. Men nu er det alene Ministeren og hans Embedsmænd, der skal bestemme det, det folkelige Element skubbes ganske til Side, Rigsdagen skal ikke længere have Indseende med, hvad Ministeren og hans Embedsmænd foretager sig.

Den højtærede Indenrigsminister har i sin Modstand mod Kravet om Brændselsnævnets Bibeholdelse henvist til, at vi har et Rigsdagsudvalg, det saakaldte 8 Mands Udvalg, som kunde træde i Brændselsnævnets Sted. Enten maa den højtærede Minister ikke have tænkt sig alvorligt om, eller ogsaa maa han mene, at de, han taler til, ikke gør det, siden han kan fremsætte en Paastand som denne. 8 Mands Udvalget har virket tilstrækkelig længe til, at alle de, der har været med i det, ved, at det har saa lidt som muligt at gøre med de administrative Bestemmelser, der træffes. Det kan se paa de Bekendtgørelser, der bliver det forelagt, men i de allerfleste Tilfælde vil 8 Mands Udvalget være ude af Stand til at ændre nævneværdigt ved dem. Det har ikke Forudsætningerne derfor. I al Almindelighed er Sagerne allerede saa vidt fremskredet, at 8 Mands Udvalget vil have vanskeligt ved at ændre deri. Tingene er tilrettelagte paa en saadan Maade, at 8 Mands Udvalget i det store og hele har at rette sig efter det, der allerede er udarbejdet, og tage Forslagene i det væsentlige, som de foreligger, og saaledes vil det gaa fremdeles. Det spaaede jeg allerede i 1919, da 8 Mands Udvalget skulde ned sættes. Og jeg har til fulde faaet Ret i min Betragtning af dette

Udvalg. 8 Mands Udvalget kan altsaa paa ingen Maade erstatte Brændselsnævnet.

Det er mig egentlig ufatteligt, at Venstre vil stille sig paa dette Standpunkt. Jeg kan kun forklare det ud fra den Betragtning, at man en Gang er kommet til at sige: Brændselsnævnet skal bort — og saa skal Brændselsnævnet fjernes uden Hensyn til, at man lader de Love og Forordninger bestaa, hvis Udførelse Brændselsnævnet var sat til at kontrolere. Det er et meget betydeligt Arbejde, her er Tale om, og meget vigtige Spørgsmaal, der nu og da skal afgøres, vedrørende Pligthugsten, dens eventuelle Udvidelse eller Indskrænkning, det skal paases, om Skovejerne yder, hvad de er pligtige at yde i Henhold til Loven, og at Brændselet fordeles paa en saadan Maade, at Amterne og Kommunerne bliver nogenlunde ligestillet.

Nu vil Indenrigsministeren støtte sig til 3 forstkyndige Embedsmænd, og disse vil igen støtte sig til Skovriderne Landet over. Det vil altsaa sige, at hele denne Sags Administration lægges i Hænderne paa nogle Skovejere og nogle Skovridere, og der er ingen anden Kontrol med dem end den, som Indenrigsministeren kan udøve. Denne Kontrol er ikke efter vor Opfattelse fyldestgørende.

Vi maa derfor meget stærkt tilraade det høje Ting at stemme for det Ændringsforslag, vi har stillet under Nr. 1. Jeg maa ligeledes anbefale, at man stemmer for vort Ændringsforslag under Nr. 2, der er i Overensstemmelse med § 9 i det Udkast til en Brændselslov, som Brændselsnævnet har udarbejdet og sendt Ministeriet, og som findes trykt som Bilag til Lovforslaget, som det blev fremsat i Landstinget. Det trænger ikke til nogen nærmere Motivering. Det korresponderer med Ændringsforslaget under Nr. 1. Hvis Ændringsforslag Nr. 1 forkastes, er det en Selvfølge, at Nr. 2 heller ikke kan vedtages. Som yderligere Anbefaling for Ændringsforslaget kan jeg anføre, at den Sagskundskab, som den højtærede Indenrigsminister nu siger, han vil støtte sig til, staar som Anbefaler af vort Ændringsforslag. Det er netop de forstkyndige Embedsmænd, som den højtærede Minister vil støtte sig til, som har været med til at udarbejde Bestemmelserne, der findes i det Udkast, som den højtærede Minister har modtaget, og som jeg allerede har omtalt. Vore Ændringsforslag er altsaa Forslag, der i bedste Forstand har Sagskundskabens Billigelse, og som, hvis de vedtages, vil bidrage til at faa den sparsomme Mængde af